

No els hi tanquem la porta

Dg, 20/06/2021 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Refugiats, migrants, demandants d'asil... PERSONES

L'informe de l'ACNUR publicat fa uns dies ens dona a conèixer unes dades esgarrifoses: 82 milions de persones desplaçades forçosament i 300 milions de persones en trànsit migratori a tot el món.

La migració, un fenomen global que - com comentaven en Josetxo Ordoñez i la Sanja Rahim en una xerrada sobre el Dret a tenir drets, pel dia internacional del refugiat convocada pel Centre Borja i la Fundació Migrastudium- s'ha convertit en un fenomen d'escala planetària.

Estem davant d'un racisme institucionalitzat i una conducta antihumanitària que arriba a criminalitzar la migració i redueix a la categoria de no persones als milions d'éssers de totes les edats que fugen -perquè ningú, ningú deixa casa seva, la seva terra, gairebé oblida la seva religió i la seva llengua perquè li ve de gust- deambulen, caminen durant dies i anys, en circumstàncies denigrants, amenaçadores i extremament perilloses, passant fam i por, s'endeuten i són enganyats per màfies que els cobren allò que no tenen, per després abandonar-los i extorsionar-los...

Mentre a casa nostra, prejudicis irracionals i inconsistents, pors personals i socials generen unes traves suposadament legals que fan que la societat evoqui a que la situació de "persona migrant" sigui de per vida. Perquè l'amenaça de l'altre erosiona la identitat pròpia, ens sentim que ens la posa en perill quan tot el contrari el que fa és enriquir-la. Serà que en realitat no tenim clar qui som nosaltres?

No tanquem la porta de casa ni la del cor! Moltes de les persones desplaçades i refugiades arriben a una Europa que s'autoanomena terra d'acollida però només de paraula no de fets perquè a l'hora de la veritat els rebutgem, tanquem fronteres, fem com si no sentíssim el seu clam i els invisibilitzem.

En el nostre imaginari pensem: persona migrant, individu desconegut que parla una altra llengua, professa una altra religió, té uns altres costums, una altra identitat... i l'etiquetem amb un "sota sospita", i així és com aquesta persona gairebé haurà de despullar-se (metafòricament) davant nostre, ens haurà de demostrar la seva bondat i innocència, haurà de compartir vulgui o no la seva història de sofriments i patiment, desvetllar pors i somnis, debilitats i angoixes perquè, en el millor dels casos, el deixem dormir al carrer, pugui accedir als aliments, a la sanitat, a l'educació i... qui sap si en algun moment arribem a obrir-li la porta de casa nostra. Alhora, curiosament, mentre nosaltres els fem incults, analfabets i amb amb poques normes de civisme... molts d'ells tenen títols superiors que no els serviran de res aquí perquè sempre hi ha un "no homologable que els espera", o arriben amb moltes ganes d'estudiar o aprendre un ofici, d'accedir a una segona o primera oportunitat, o treballar de sol a sol en totes aquelles feines que ningú vol.

Des de la societat civil, des de cadascun de nosaltres els hem de fer d'altaveu, fer

visibles i sobretot convidar als nostres conciutadans, als governs i a la comunitat internacional a reconeixè'ls el dret a tenir drets i a ser simplement persones amb tota la seva dignitat sense necessitat d'haver de demostrar res més.

I anant una mica més lluny en aquesta reflexió feta a partir de pedaços de converses, o potser anant una mica més a prop en reconèixer-nos creients, podríem recordar una frase de P. Levi a *Si això és un home* (1947) "Potser no són també històries d'una nova Bíblia?" i nosaltres n'hem de ser els profetes.